

'GEVAT, GRAPPIG EN AANGRIJPEND' - THE NEW YORK TIMES

A N D R E W S M I T H

WINGER

'VERSCHRIKKELIJK EERLIJKE COMING OF AGE.
HILARISCH EN PIJNLIJK, GÉNANT EN LEERZAAM.'
- PUBLISHERS WEEKLY

WAAROM JE WINGER MOET LEZEN. NU METEEN.

'GEVAT, GRAPPIG EN AANGRIJPEND' – THE NEW YORK TIMES

'VRESELIJK GRAPPIG MET EEN VERWOESTEND EINDE.
DIT VERGEET JE NOOIT MEER.' – KIRKUS REVIEWS

'EEN VERSCHRIKKELIJK EERLIJKE COMING-OF-AGEROMAN. AFWISSELEND HILARISCH
EN PIJNLIJK, GÊNANT EN LEERZAAM, NET ALS DE PUBERTEIT ZELF. EEN
EXCELLENT, UITDAGEND BOEK.' – PUBLISHERS WEEKLY, STARRED REVIEW

'OP HET EERSTE GEZICHT LICHTVOETIG, MAAR DIT VERHAAL IS NIETSONTZIEND.'
– BOOKLIST, STARRED REVIEW

'EEN KLASSIEK COMING-OF-AGEVERHAAL MET EEN UITSTEKENDE DOSERING
HUMOR EN DRAMA.' – SHELF AWARENESS, STARRED REVIEW

'EINDELIJK KLOPT DE JOHN GREEN-VERGELIJKING.'
– EEN LEZER OP GOODREADS.COM

'DIT VERHAAL LAAT JE LETTERLIJK IN JE BROEK Plassen VAN HET LACHEN,
EN DAN WEER JE OGEN UITHUILEN. ALS IK MEER DAN EEN MAGERE 5 STERREN
HAD KUNNEN GEVEN, HAD IK HET GEDAAN. 440 PAGES OF GENIUS.' *****
– NOG EEN LEZER OP GOODREADS.COM

'EEN VAN DE BESTE YA-BOEKEN DIE IK HEB GELEZEN. GRAPPIG EN ONTROEREND,
EN HET EINDE OVERDONDERDE. WOW!' *****
– DE ZOVEELSTE LEZER OP GOODREADS.COM

ANDREW SMITH

WINGER

 UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

DE WC-WERELD

Ik zegde stilletjes een schietgebedje op.

En weet je, ‘stilletjes’ is waarschijnlijk de enige manier waarop je moet proberen te bidden als je hoofd in een wc-pot zit.

In mijn gebed drukte ik in het bijzonder mijn dankbaarheid uit voor het feit dat het schooljaar nog niet was begonnen, zodat het porselein smetteloos wit was – een lust voor het oog, net als pas gevallen sneeuw – en dat het water rook naar een mengeling van Citroentjes en een verwarmd zwembad in de zomer.

Alleen was het dus verdomme een wc-pot.

En zat mijn hoofd erin.

Mijn voeten, die omhoog werden gehouden door Nick Matthews’ aapachtige voorpoten terwijl Casey Palmer probeerde mijn gezicht onder het oppervlak van het aangenaam ruikende water te duwen, bevonden zich ergens tussen mijn magere reet en Saturnus. Ze wezen in de richting van het vliegtuig waarmee mijn ouders op dit moment terugvloegen naar Boston, en van wat zich daarboven verder nog bevindt.

Ik haat American footballers.

Ook dankte ik de hemel – of in elk geval overwoog ik dat te doen terwijl ik gromde en grimaste – voor het feit dat ik in de zomervakantie zo veel aan gewichtheffen had gedaan. Want hoewel mijn ellebogen elk moment als potloden dwars doormidden konden breken, zaten ze wél stevig op slot en hielden ze mijn gezicht wél een centimeter of acht bij dat fokking pleewater vandaan.

Maar toen voelde ik me schuldig, want ik was ervan overtuigd

dat vloeken tijdens een gebed – ook al was het een geluidloze vloek – zou betekenen dat ik zou debuten in de hel zodra Casey en Nick erin waren geslaagd me te verzuipen in een fokking gemeenschappelijke toiletruimte op school.

En ik besepte dat al die films en verhalen over hoe duidelijk je gedachten en indrukken zich manifesteren in de langgerekte seconden voor de dood waar zijn, want ik was me zeer bewust van het vrijwel doorzichtige en niet-geperforeerde enkellaags wc-papier dat opkrulde onder het glanzende chromen wc-papier-afdekking-dat-eruitziet-als-het-spatbord-van-een-tientonner-maar-ik-heb-geen-flauw-idee-hoe-die-dingen-heten, en ik dacht bij mezelf: Jemig! Moeten we hier echt dat soort wc-papier gebruiken?

En dat alles speelde zich af binnen ongeveer drie seconden, nu ik erover nadenk.

O ja. En ik had de afgelopen vijf weken of zo vrijwel onafgebroken een innerlijke, tantrische antiwatjesmantra opgezegd in een poging mijn brein ervan te overtuigen dat ik mezelf dit schooljaar opnieuw ging uitvinden, dat ik niet meer het kleine jochie zou zijn dat door iedereen werd genegeerd, of erger nog, zich in de kijker speelde als proefpersoon in wrede overlevingsexperimenten met wc-potten en de breukvastheid van mijn magere kutarmpjes.

Mijn vader en moeder – en met name mijn vader – zeiden altijd dat ik eens wat beter moest opletten. Ik schoot bijna vol toen ik bedacht hoe trots hij op dit moment zou zijn op zijn zoon, want ik had oog voor elk piepklein detail van mijn nieuwe, ondersteboven gekeerde wc-wereld.

Maar ik geloof dat ik daarstraks wat meer aandacht had moe-

ten hebben voor het feit dat kamer 2, waar ik sliep, verdomme helemaal niet de tweede deur rechts vanaf het trappenhuis was.

Dus toen ik per ongeluk met mijn koffer en plunjezak de kamer van Casey en Nick binnenliep – kamer 6, op een plek waarvan de wiskundige logica mij totaal ontging – op het moment dat zij zich voor zover ik kon beoordelen in de afrondende stadia van het draaien van een joint bevonden (sommige leerlingen, met name leerlingen als Casey en Nick, doen dat hier omdat het bos voor hen één grote, uitgestrekte wietpartylocatie is), waarschuwden ze me niet alleen op zeer griezelige wijze – denk: Grieks koor in een tragedie waarvan je weet dat die voor onze held slecht gaat aflopen – het nooit meer te wagen voet in hun kamer te zetten, maar bedachten ze bovendien spontaan dit welkomstritueel met als belangrijkste elementen een wc, het optillen van mijn voeten (waarvan er een zich had losgemaakt van zijn schoen, zoals een hagedis zijn staart afwerpt om potentiële roofdieren te misleiden)... en mij.

Dat was een heel lange zin, vind je niet?

Ik kan me waarschijnlijk maar beter beperken tot het maken van tekeningen, wat ik soms ook doe.

Oké. Daar hing ik dus, in De-wc-op-z'n-kop-land, op het punt het te begeven, terwijl ik me afvroeg hoe smerig water in een wc-pot precies zou smaken, en ik zette mijn kiezen op elkaar en declameerde in gedachten de mantra waarvan ik mezelf sinds kort probeerde te overtuigen: 'Crede quod habes, et habes', wat zoveel betekent als: 'Geloof in wat je hebt, en je zult het hebben.'

Op dat moment geloofde ik dat ik het vermogen zou hebben om heel lang mijn adem in te houden.

Grom.

Grote hap lucht.

En misschien kwamen op dat moment in het universum van De-wc-op-z'n-kop enkele kosmische krachten op volmaakte wijze samen. Misschien rustte er een betovering op het K-gebouw, of misschien zou het dit jaar écht allemaal anders worden voor me, want precies op het moment dat ik de grens van mijn uithoudingsvermogen bereikte, klonk er in de gang een luide stem.

‘Meneer Palmer! Meneer Matthews!’

En ze lieten me los.

Voeten en hoofd hervonden hun normale posities.

Het universum, dat best lekker naar citroen rook, klopte weer.

Nick Matthews begon als een debiel te giechelen. Nu ik erover nadenk, hij deed zowat alles als een debiel.

En Casey zei: ‘Kut. Het is Farrow.’

De jongens renden de wc uit en lieten me alleen achter, een beetje als de laatste jongen op een feestje die gewoon niet weet wanneer hij naar huis moet gaan.

Maar ik ging niet naar huis.

Ik had van alles te doen.

DEEL I

De overlap met alle anderen

PROLOOG

Joey heeft eens gezegd dat niets ooit nog precies wordt als voorheen, dat alles krimpt en uitzet, net als je longen, maar dat je nooit twee keer dezelfde lucht kunt inademen. Ik heb zelden iemand zulke slimme dingen horen zeggen als hij, en hij is de enige van mijn vrienden die ook echt heeft geprobeerd mij op het rechte pad te houden.

En laat ik eerlijk zijn: ik weet precies hoe moeilijk dat moet zijn geweest.

1

Er kon niet veel zijn wat zo ruk was als in het derde en een-na-laatste jaar van high school zitten, met afstand de beste van de klas zijn en dat allemaal op pas veertienjarige leeftijd. Dus de enige manier waarop ik mezelf staande wist te houden tijdens die eerste ellendige weken van het semester en mijn situatie wat positiever kon inzien, was door mezelf voor te houden dat het in elk geval beter moest zijn dan als vijftienjarige in het laatste jaar zitten.

Toch?

Mijn naam is Ryan Dean West.

Ryan Dean is mijn voornaam.

Je verwacht niet dat er in één naam twee hoofdletters en een spatie kunnen zitten, maar in mijn naam dus wel. Geen koppelteken, een spatie. En over mijn tweede naam praat ik liever niet.

Ook vloek of scheld ik nooit, behalve op papier, en af en toe tijdens stille schietgebedjes, dus ik bied bij voorbaat mijn verontschuldigen aan, want ik weet nu al dat ik elk mogelijk vloek- en scheldwoord zal gebruiken als ik vertel wat er tijdens mijn derde jaar op Pine Mountain met mij en mijn vrienden is gebeurd.

PM is een school voor rijkeluiiskinderen. Maar het is niet zomaar een prestigieuze rijkeluiiskinderenschool, het is ook een school voor rijkeluiiskinderen die zich te vaak in de nesten werken omdat ze aan hun lot worden overgelaten door ouders die het te druk hebben met parlementslid, *investment banker* of topsporter zijn. En ik weet dat ik niet echt onhandelbaar was, maar om de een of andere reden besloten ze me naar Het Kansgebouw, want

op Pine Mountain krijg je geen straf, maar tweede kansen – te verplaatsen, het slaapgebouw waar ze de ergste leerlingen onderbrachten, nadat ze me hadden betrappt op het hacken van een mobiele-telefoonaccount zodat ik onopgemerkt gratis kon bellen, zonder dat iemand mijn telefoontjes kon traceren.

Daar hadden ze me bijna om van school geschopt, maar mijn goede cijfers waren mijn redding.

Ik vind school trouwens leuk, wat betekent dat mijn loserquotient ver uitstijgt boven de waarde die de meeste andere leerlingen me toekennen, gebaseerd op het enkele feit dat ik twee jaar jonger ben dan mijn klasgenoten.

Het mobieltje was van een docent. Ik had het gestolen, en mijn ouders waren woest, maar dat duurde hooguit een kwartier. Meer tijd hadden ze niet. Maar zelfs in die korte tijd heb ik de zin ‘Je wéét dat dat gewoon niet kán, Ryan Dean’ 47 keer geteld.

Eerlijk gezegd is dat maar een schatting, want ik kwam pas halverwege hun preek op het idee om het bij te houden.

We mogen hier geen mobieltjes, iPods of andere dingen gebruiken die ons zouden kunnen afleiden van ‘ons programma’. En de meeste leerlingen van PM houden zich daar gewoon aan, maar ja, de meesten van hen mogen elk weekend naar huis, waar die apparaten op hen wachten. Als junkies die pas aan hun verslaving toegeven als er geen politie in de buurt is.

Ik snap wel waarom ze hier zo streng zijn, want het is de beste school die er is voor de rijke excentriekelingen van de toekomst. Wat het mobieltje betreft: ik wilde gewoon Annie even bellen, die dat weekend thuis was. Ik voelde me eenzaam en ze was jarig.

Ik wist al wie in het K-gebouw mijn kamergenoot zou worden: Chas Becker, die in het eindexamenjaar zat en op de tweede rij

speelde van het schoolrugbyteam. Chas was zo groot en breed als een boomstam, en ook ongeveer net zo slim. Ik had een bloedhekel aan hem, en dat had niets te maken met de eeuwenoude, traditionele rivaliteit tussen backs en forwards binnen rugby. Chas was een eikel zonder vrienden die stevig op koers lag om de oceaan die high school heette te bevaren met intimidatie en wreedheid. En hoewel ik sinds het einde van het schooljaar daarvoor misschien wel tien centimeter gegroeid was en ik mezelf graag voorhield dat ik er eindelijk – eindelijk! – niet meer uitzag als een prepuberale guppy in een vijver vol hamerkophaaien als Chas, wist ik dat mijn toewijzing-bij-wijze-van-hervormingsmaatregel aan dit slaapgebouw met Chas Becker in de rol van slapie in hetzelfde stapelbed waarschijnlijk neerkwam op een ‘kans’ om in een lijkzak naar huis te worden gestuurd.

Maar ik kende Chas van het team, ook al wisselde ik tijdens de trainingen nooit een woord met hem.

Ik mocht dan kleiner en jonger zijn dan de andere jongens, ik was op alle afstanden tot honderd meter de snelste hardloper van de hele school, dus werd ik vorig jaar aan het eind van het seizoen als dertienjarige tweedejaars als wing-speler opgesteld in het eerste team (oftewel de *first string* in rugbytermen).

Alle leerlingen van PM waren niet alleen verplicht om een uniform en stropdas te dragen, maar ook om te sporten. Ik raakte min of meer per ongeluk in het rugby verzeild omdat ik hardlopen verschrikkelijk saai vond en omdat rugby een sport is die je zelfs kunt doen als je niet zo groot bent, als je tenminste snel genoeg bent en het niet erg vindt om af en toe klappen te krijgen.

Dus ik ging ervan uit dat ik altijd nog voor Chas kon wegrennen als hij door het lint ging en achter me aan kwam. Maar zelfs

nu, terwijl ik dit zit te schrijven, herinner ik me nog het gevoel dat ik had toen ik op die eerste zondagochtend van september op het onderste bed in onze stille kamer domweg angstig naar de deur zat te staren in afwachting van het moment dat mijn kamergenoot zou binnenkomen om voor aanvang van het eerste semester zijn spullen te droppen.

Het enige wat ik moest doen, was dat eerste semester van het een-na-laatste jaar doorkomen zonder me weer in de nesten te werken, en dan zou ik de kans krijgen om een terugkeer aan te vragen naar mijn kamer in het jongensgebouw, die ik deelde met Seanie en JP. Maar me niet in de nesten werken – niet vermoord worden terwijl ik een kamer deelde met Chas Becker, bijvoorbeeld – zou een hele opgave worden, en dat wist ik al voordat ik hem zelfs maar had gezien.

2

In het K-gebouw hoefde je niet te kloppen.

De deuren zonder klink konden toch niet op slot.

DIT SOORT RAMEN...

1. ZIE JE ALLEEN IN HORRORFILMS...
2. INGANG VOOR MOORDENAARS...
3. IK BEDOEL, WAT MOET JE ER GVD MEE?
4. STAP 1: VANAVOND AFDEKKEN!

CHAS BECKER
ZAL UIT DEZE
GANG KOMEN...

**DE
HELLEKAMER!**

GEEN SLOT OP DE DEUR...
GEEN KLING AAN DE DEUR...
MYSTERIEUZE KRASSEN (NAGELS?)
AAN DE BINNENKANT...

Dat was de belangrijkste reden dat mijn dag ondersteboven met mijn hoofd in een wc-pot was begonnen.

Dus toen ik de deur piepend naar binnen hoorde opengaan, was het alsof mijn ingewanden zich samentrokken tot ze nog maar zo groot waren als een druif.

Het was meneer Farrow maar, de inwonende mentor van het K-gebouw. Hij stak zijn spichtige muizengezicht de kamer in, nam de omgeving van achter zijn dikke billenglazen in het dunne metalen montuur in zich op en keek teleurgesteld naar mijn ongeopende koffer en de overvolle plunjezak met rugbyspullen die ertegenaan leunde; samen een barrière waarachter ik onderuitgezakt in de schaduw van het lage bed zat, alsof ik me wilde verstoppen in een schuttersputje in afwachting van Chas Beckers komst.

‘Ryan Dean,’ zei hij, ‘je hebt nog tijd om je spullen uit te pakken voor je je rooster moet ophalen, maar ik denk dat je je dan wel moet haasten.’

Ik keek langs Farrow's hoofd de donkere gang in om te zien of hij alleen was.

Ik miste nog steeds een schoen.

‘Dat kan ik vanmiddag ook nog wel doen, meneer Farrow,’ zei ik. ‘Of misschien na het avondeten.’

Ik boog naar voren en legde mijn handen op mijn koffer. ‘Moet ik al naar het secretariaat?’

‘Nog niet.’ Meneer Farrow keek naar een map vol tijdschema's die hij in zijn handen hield. ‘Je hebt om kwart over één een afspraak. Je hebt nog even.’

Achter hem bewoog een schaduw.

‘Pardon, meneer Farrow.’

En daar was Chas Becker. Hij duwde de deur wijd open en perste zich langs Farrow heen, twee plunjezakken met zich mee-zeulend die eruitzagen als die dingen die een lijkschouwer zou gebruiken om lichamen in af te voeren, en liet ze met een plof midden in de kamer op de vloer vallen.

Toen zag Chas mij zitten, en de verwarring en verbijstering waren van zijn gezicht af te lezen.

‘Deel ik een kamer met Winger?’ Hij draaide zich om en keek Farrow aan, alsof hij niet zeker wist of hij wel op de goede plek was. Toen loerde hij weer naar mij. ‘Hoe is Winger in het K-gebouw terechtgekomen?’

Ik wist niet of ik daar antwoord op moest geven. Ik betwijfelde zelfs of Chas wist hoe ik eigenlijk heette, want zoals veel van mijn teamgenoten noemde hij me gewoon Winger of Elf (mijn rugnummer), en de paar keer dat ik een kick verprutste noemde hij me Spuit Elf, of iets ergers wat verwees naar een deel van de mannelijke anatomie dat gewoonlijk verborgen blijft.

Ik wierp een snelle blik op Farrow, die zijn schouders ophaalde alsof hij verwachtte dat ik iets zou zeggen. O, en afgezien van het sporten, het verbod op mobieltjes en de uniformen met stropdas, hanteerde PM ook een zeer strikt beleid met betrekking tot het vertellen van de waarheid, met name in aanwezigheid van agenten van de Waarheidspolitie, zoals meneer Farrow.

‘Ik heb een mobieltje gestolen.’ Ik slikte. ‘Van een docent.’

‘Winger heeft wat geript?’ Chas glimlachte. ‘Is dat effe vet? Of is het sneu? Ik weet het niet.’

Ik geneerde me kapot. Ik keek naar mijn handen, die op de koffer lagen.

En toen deed Chas, met zijn volle een meter vijfennegentig

en zijn smalle hanenkam naar voren gestoken, een stap in de richting van het bed, zodat hij als een reusachtige lopende boom boven me uittorende, en zei: ‘Maar je zit op mijn bed, Winger. Nooit op mijn bed gaan zitten. Jij krijgt het bovenste.’

‘Oké.’

Ik was niet van plan de ‘wie het eerst komt, wie het eerst maalt’-traditie van Pine Mountain in stelling te brengen. Ik dacht trouwens dat hij me ging slaan, dus ik was blij dat meneer Farrow getuige was van ons hartverwarmende kennismakingsmoment. Hoewel ik school altijd leuk had gevonden, besepte ik opeens hoe klote deze specifieke zondag-voor-aanvang-van-het-nieuwe-schooljaar dreigde te worden door de simpele toevoeging van één Chas Becker. Plus dat hoofd-in-de-wc-pot-gedoe.

En meneer Farrow schraapte piepend zijn keel voordat hij zei: ‘Je zult iets moeten doen aan dat kapsel, Chas.’

Niets wat ook maar in de buurt kwam van het losbandige of onorthodoxe was toegestaan op PM. Zelfs geen gezichtsbehandling – niet dat ik me om die regel ook maar enige zorgen hoefde te maken. Ik had op PM meisjes gezien die een groter risico liepen om die regel te overtreden dan ik. Zelf had ik me vooral toegelegd op het wegscheren, in de zin van me uit de voeten maken als ik weer zo’n hoog cijfer had gehaald voor wiskunde dat de normering daardoor strenger was geworden.

‘Ik scheer hem na het ophalen van mijn rooster wel af,’ zei Chas.

‘Je zult het voor die tijd moeten doen,’ antwoordde Farrow. Hij legde uit: ‘Je weet dat vandaag ook de foto’s voor de schoolpasjes worden gemaakt, en jij gaat niet op de foto zolang je er zo uitziet.’

Ik wachtte tot Chas een stap achteruitging en stond toen op,

waarbij ik mijn hoofd hard stootte aan het metalen frame onder mijn nieuwe slaapplek. En terwijl ik over mijn hoofd wreef, bedacht ik dat Chas waarschijnlijk stond te wachten tot Farrow zou vertrekken, zodat hij me naar de vloer kon verwijzen.

‘Moet je soms ook een *scrumcap* op als je naar bed gaat, Winger?’

Scrumcaps zijn de helmen die sommige spelers tijdens het rugbyen dragen om hun hoofd te beschermen. Maar wings dragen ze niet, en het enige waar ze goed voor zijn is voorkomen dat je oren eraf worden getrokken, dus voor spelers op de tweede rij, zoals Chas, waren ze verplicht. Sterker nog, ik had er duidelijk een boven op zijn sporttas zien liggen toen hij binnenkwam en ik had zin – echt zin – om hem een gevat antwoord te geven, zodat Farrow kon kennismaken met mij in mijn nieuwe gedaante als derdejaars, maar ik kon niets gevats bedenken omdat ik zo’n pijn aan mijn hoofd had.

CHAS BECKERS SCRUMCAP.
HEB JE OOIT ZOIETS SUFS GEZIEN???

Ik had verdomme een bloedhekel aan Chas Becker.

Bij elk van de twee bureaus in de kamer stond een stoel, maar ik wist wel beter dan er een naar achteren te trekken, want dan zou Chas meteen zeggen dat die ook van hem was. En terwijl ik onhandig probeerde op het bovenste bed te klimmen, me afvroeg hoe ik ooit mijn bed in en uit moest komen als ik midden in de nacht naar de wc moest en in gedachten al een ontwerp maakte voor Ryan Dean Wests Nachtelijke Noodurinefles (mede mogelijk gemaakt door een bekend sportdrinkmerk) die ik zou moeten uitvinden, glipte Farrow achteruit de kamer uit en trok de deur achter zich dicht.

Dus nu waren Chas en ik alleen.

Wat een genot.

Konden we maatjes worden.

Ik vroeg me onwillekeurig af hoeveel bloed er eigenlijk zat in de 73 kilo wegende zak huid waarin ik rondliep.

Nou ja, eerlijk gezegd weeg ik maar 64 kilo.

Ja... ik ben een mager scharminkel, en een loser.

En ik had die ochtend, toen we op school aankwamen, nog met mijn allerbeste vriendin Annie gepraat. Annie Altman zat op Pine Mountain omdat ze daar zelf voor had gekozen. Dat geloof je toch niet?

Annie Altman zat ook in het derde jaar, wat betekende dat ze twee hele jaren ouder was dan ik, dus de meeste mensen zouden denken dat er tussen ons absoluut niets kon ontstaan behalve een zekere mate van vriendschap, ook al vond ik haar ongelooflijk knap – denk verleidelijke, volwassen ‘stoute oppas’. Ik was er echter van overtuigd dat ik in Annies ogen een soort plaatsvervangend lievelingshuisdier was voor als ze hier op PM was, waarschijnlijk

een roodwangschildpad of zo. In de weekenden mocht zij tenminste nog naar huis, naar de huisdieren waar ze echt om gaf.

Ik had gehoopt dat haar mening over mij een keer zou veranderen, maar jongens van veertien zijn geen partij voor meisjes van zestien, ook al was ik 's zomers flink gegroeid, ook al oogde en klonk ik niet meer als een klein kind.

Ook al wist Annie alles wat er over me te weten viel.

Nou ja, ik heb haar niets verteld over het wc-vooral.

Maar goed, Annie zei dus dat dit een cruciaal jaar voor me zou worden en dat ik zou moeten leren incasseren als ik wilde overleven in het K-gebouw, dat in onze ogen gelijkstond aan een slecht beveiligde gevangenis.

Ik werd een tikkeltje zenuwachtig en emotioneel toen ze zei dat ik misschien een paar klappen zou moeten opvangen om het respect van de andere gevangenen af te dwingen, zodat ze meteen zouden beseffen dat er met Ryan Dean West niet te spotten viel.

Ze zei dat ze die strategie had opgepikt uit een documentaire over mannen die in de gevangenis waren omgekomen.

Dus nu Chas en ik alleen waren, sloot ik mijn ogen en probeerde ik me te ontspannen. Ik vroeg me af of dit mijn laatste ademtochten waren, of de eerste stap naar het trotseren van Chas Becker, waarna ik een ander mens zou zijn. Of zoiets.

Er brandde geen licht in onze kamer. Dat was niet goed, dacht ik. Mensen doen andere mensen graag verschrikkelijke dingen aan als het licht uit is, ook overdag.

In de geluidloze, universele taal der psychopaten is een uitgeschakelde lamp een soort symbool, zoals een pictogram van een stokpoppetje dat een ander, mager veertienjarig stokpoppetje wurgt.

Zittend op het stapelbed zag ik dat Chas' hanenkam naar me wees en dat het wit van zijn ogen recht op mij gericht was.

Chas begon uit te pakken en zijn opgevouwen kleren in de open vakken te proppen die als een ladder naast onze gedeelde kast stonden.

‘Heb je geld?’ vroeg hij.

En ik dacht: Jemig, hij begint nu al met afpersen. Ik probeerde me te herinneren wat Annie tegen me had gezegd, maar het stoerste wat ik kon bedenken om voor mezelf op te komen zonder in Latijn te vervallen was: ‘Hoezo?’

Chas vouwde zijn lege tassen op en schopte ze onder het bed. Hij draaide zich om, en ik kon zijn ademhaling bijna voelen op mijn huid. Hij legde zijn beide handen op de rand van mijn bed, en op dat moment voelde ik me net een parkiet – maar dan wel een stoere versie van een parkiet die voor zichzelf opkwam – die met een zoutwaterkrokodil doet wie er het eerste wegstijgt.

‘Als de lichten uit zijn, komen hier stiekem een paar jongens pokersen. Daarom. We pokersen hier altijd op zondag. Meedoen kost twintig dollar. Kun je pokersen?’

‘Ik doe mee.’

Ik weet niet of ik op dat moment emotioneel dreigde te worden of juist dreigde flauw te vallen, maar ik had mijn eerste ontmoeting-onder-vier-ogen-zonder-getuigen met Chas overleefd, en dat terwijl ik had gedacht dat juist hij zijn uiterste best zou doen om mijn leven te vergallen, om me vervolgens ergens in de loop van mijn een-na-laatste jaar op Pine Mountain te vermoorden.

DIT BEN IK:
WINGER.
IK TEKEN GRAAG.
IK HAD DE HAND KUNNEN TEKENEN DIE
DEZE CARTOON MAAKTE, MAAR DAT IS
WEL ERG METAFICTIONEEL.
NOU HEB IK DEZE TEKENING GEMAAKT
TOEN IK BLZ. 108 SCHREEF, DUS ZOU
IK DE RYAN VAN BLZ. 108 KUNNEN
TEKENEN DIE DEZE CARTOON VOOR
HET BEGIN ZAT TE TEKENEN.
ACH, IEDEREEN WEET DAT DE
TEKENAAR HET EIND VAN HET VERHAAL
AL KENT VOORDAT HIJ HET EERSTE
PLAATJE MAAKT.
NET ZOALS IK NU, TERWIJL IK JE DIT
VERHAAL VERTEL OVER MIJN VRIENDEN
EN MIJ EN MIJN DERDE JAAR OP PINE
MOUNTAIN.
MAAR JIJ ZULT GEWOON
MOETEN BLIJVEN
LEZEN.

O, EN NIET
SPIEKEN OP
BLZ. 117.
DAAR WORDT
HET ENG. -
RDW

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Winger*

Verschenen bij Simon & Schuster

Tekst © 2013 Andrew Smith

Illustraties © 2013 Sam Bosma

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagbeeld: foto © 2013 Meredith Jenks, illustratie Sam Bosma

Omslagontwerp en grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4355 7 (e-book 978 90 261 4356 4)

NUR 284, 285